

Си седна'е и съ наруча'е;
Тога велитъ млада Тодорица:
„А Тодоре мое господине!
Ручекъ ручамъ маджии господарски,
А во сѣрце дѣвѣ и каменѣ!
Що ми дошло чудо и големо,
Во керали Турци Яничари;
Що допустить цара Султанъ Селимъ,
'И допустить мене да грабеетъ.
Кога слеготъ вино да натовчатъ,
Тога найдотъ Турци Яничари,
Имъ съ казаотъ цѣрна робинчица
И отъ рѣче я отъ нимъ избеготъ.
Сега нѣе како ќе прѣиме?“
Тога велитъ Салакимъ Тодора:
„А егиди 'уба'а не'ѣсто!
То'а гайле ти да го не беришъ,
Лели дошле скришемъ во керали;
Ти да седишъ на диванъ високи,
Да си дѣржишъ наше мѣшко дете.“
И си стана на нога юначка
И си зеде своя бѣрза коня,
И си зеде жѣлта боздогана,
И си зеде своя остра сабя,
И си зеде кѣрстетна байрака,
И ѣ рече н' 'уба'а не'ѣста:
„Ти да пулишъ кѣрстетна байрака,
Дури стоитъ гайле да не беришъ;
Ако паднитъ кѣрстетна байрака,
Тога порти сама да отворишъ.“
Кога блезе во земни керали,
Едни Турци со сабя исече,
Други Турци со коня изгази,
Си напра'и кѣрви до колена,
Си навали кѣрстетна байрака,
Во кѣрви—те коня му пропадна.
Тога писна млада Тодорица,
Да ми пицить тѣги со гласо'и;
Ѣ съ стори оти го загубиле.
И ѣ викна Тодоръ одъ керали: